

Hana **pachtová**

ADAM A EMA

≡ KNIHA ZLIN

Copyright © Hana Pachtová, 2010
Cover and layout © Lucie Mrázová, 2010

ISBN 978-80-87162-76-7

Nosila po Petrovi triko z dob, kdy měl ruce dlouhé stejně, jako má teď ona. Byl na něm nápis, o kterém nevěděla, co znamená: „Je suis l'enfant du monde.“

Řekl našťvaně: „Tohle nechápu.“

Koukal přitom na bezdomovce postávající před Armádou spásy a také se díval na ni, jako by měla nechápat totéž, co nechápe on.

„Co nechápeš? Armádu spásy?“ zeptala se ho.

„Jak může někdo klesnout tak hluboko. To nechápu.“

Neměla moc času přemýšlet o tom, kam se dá ještě klesnout. Neví, co se svým kontejnerem. Je s ním tolik starostí.

Kdybych mu to řekla, nemusela bych si vymýšlet, proč potřebuji všude dostatek místa nebo dveře otevřené dokořán. Nemusela bych být v podezření, že trpím klaustrofobií nebo že si jen vymýšlím nesmysly. Jak může někdo klesnout tak hluboko jako já?

Petr jí před lety vysvětlil, že láska a sex jsou jedno. Dal si záležet. Potřeboval, aby přestala při souloži naříkat a začala spolupracovat. „Uvolni se. Musíš se uvolnit, dýchat, soustředit se na mě a zároveň na sebe. Vždyť víš, že tě miluju. Podívej se mi do očí. No tak, na chvílku,“ prosil. „Copak ty to necítíš? Nevíš to?“

Když to říkal, v hlase mu šeptala něha. Vypadalo to, že Ema ani nemá jinou možnost. A tahle nebyla

zdaleka tak špatná. Říkal jí, že věci, ke kterým neve-
de úzká a dlouhá cesta, nemají žádný smysl. Vědě-
la, že to myslí vážně. Když pak cestovali po Francii,
nikdy nejezdil po dálnicích. Víc toho viděli. Když jí
prvně ukazoval francouzský venkov, byla u vytržení.
Musela být u vytržení, ve Francii se platí za dálnice
poplatky.

„Řekneš mi, co ke mně cítíš?“

Pozorovala jsem tě přes záclonu. Chodil jsi ko-
lem oken mého pokoje na autobusovou zastávku.
Připadá mi neskutečné, že jsi najednou u mě. Mys-
lela si.

„Uvolni se...“ Hladil ji po obličeji a mezi stehny.
Dlouho. A opravdu bylo všechno jinak. Dívala se
mu do očí a viděla něhu. Alespoň si ten obraz tak
vykládala. Jenže asi moc dlouho chodila po ulicích
a koukala lidem do oken, za kterými viděla jen mod-
ré světlo. Dávali třeba Jak jsem potkal ryby, ale oni
se bavili o chuti vánočních řízků. Jenže to Ema ne-
tušila. Představovala si, jak se na sebe usmívají, po-
dávají si misku s buráky, jejich děti se v pokoji učí,
aby měly zase jedničku z písemky, a příští týden
pojedou všichni na hory. Chodila kolem jejich oken
a záviděla to, o čem nevěděla, že neexistuje. A na-
jednou viděla něhu v očích někoho, koho milovala.
Představovala si, jak asi teď vypadá její okno z po-
hledu člověka na chodníku. Konečně to byla ona,
kdo byl uvnitř v teple.

Někam se jí časem vytratilo i to, co byla pravda
jen možná a jen kdysi. Říkala si: Pokud něco někdy
je, stejně se to všechno pak zase vytratí. Jestli by
nebylo lepší, kdyby nic nebylo. Nikdy. Seděla u po-
čítače. Prohlížela si zápěstí. Byla čistá a bílá. Jako
zápěstí Sněhurky. Ženy to prý skoro nedělají. Něco

méně invazivního. Prášky. Jenže ty můžete vyzvracet. Jako se to povedlo mně. Jsem nemehlo. Petr má pravdu. Zařekla jsem se, že už to zkoušet nebudu. Vydržím to.

Minulý týden našla na internetu stránky, na které musela od té doby myslet neustále. Počítá se nejspíš i s klienty, jako je ona. Vlastně asi jenom s klienty, jako je ona. Tihle lidé vědí, co dělají. Vypadá to jako velmi profesionální umělecký soubor. Zaslal výpis z účtu a kopii závěti ve prospěch anonymního bankovního konta. Konec slibují nejen spolehlivě, ale hlavně šťastně. Prý s psychoterapií a pobytem v luxusním hotýlku s maximálním soukromím. Být tak šťastná aspoň fingovaně, když to neumí doopravdy.

Ema čte podmínky stále dokola a škrábe si pupínek na obličejí. Nabídka, která se neodmítá. A která se přijímá jen jednou.

Křičel z kuchyně hlasem přísné matky:

„Oběd! Umyj si ruce! Budeš to mít studený. Nečekám na tebe. A je to moc dobrý!“

Ema odnáší talíře ze stolu.

„Zvedej ty nohy. Víš, že nesnáším, jak se šouráš! S tebou by nikdo nevydržel, jenom já. Proč mě musíš vždycky naštvat u jídla?“

„Emo, zítra jedeme k tvým rodičům!“ křičí na ni z kuchyně. „A co tam zase děláš? Pojd' si umýt nádobí.“

Ema se přišourá. Ví, že šoupe nohama. Dělá to od dětství. Musí se naučit trochu zvedat nohy. Petrovi se to nelíbí. Nelíbilo se to už ani jejímu otci. Lidé ji kvůli tomu nesnášejí. Ale už to nemá cenu.

„V kolik jedeme?“ zeptá se Ema.

Je jí jedno v kolik. Jen si říká, že ty přesuny nemá ráda. Kdyby si tak aspoň koupil větší auto. Proč to nemůžu mít uvnitř sebe jako ostatní? Jednou si ho někdo všimne. Zeptá se jí před Petrem: „Copak máte v tom zajímavém kontejneru s růžovými srdíčky?“

A bude konec. Petr jí bude pohrdat tolik, že Ema přestane existovat úplně. On její kontejner naštěstí vůbec nevidí. Nelíbilo by se mu to. Nelíbilo se to ani Emě.

Jednoho rána ležela zase moc dlouho v posteli. Zrovna otevřela oči a viděla, že kontejner je už téměř plný. Jeho obsah se jí nelíbil. Co bylo uvnitř, nevypadalo zrovna vábně a moc to tam nepatřilo. Tak ho Ema alespoň nabarvila na růžovo a polepila srdíčky. Jednou by ho přece jen někdo mohl uvidět. Aby se pak nelekl, že obsahuje třeba radioaktivní odpad. Netušila, jak takový radioaktivní odpad může vypadat. Tohle bylo jakési živé bublající bahno. Převalovalo se, temně páchlo a bylo teplé, mělo asi 36,6 °C. Patřilo do jejího těla. Jenže tolik nepatříčně, že se s tím uvnitř už nedalo žít.

Sedět tak na plastové židli v pampeliškách a jíst rajčata! V kontejneru by to chrochtalo štěstím, přelávalo by se to zprava doleva a zase zpátky.

„Zase sis rozryla pupínek. Kde máš tu vodičku, co jsem ti na ně přivezl? Pojedeme brzy ráno.“

„Jsem zvědavá, jak vyrostli čmeláci.“

„No jo, mají tam asi pod půdou hnízda. Čmeláků je tam jako much.“

„Minule byli ještě malinkatý, s bachratýma chlupatýma tělíčkama.“

Zdáli se jí roztomilí, jak byli strašně neohrabaní.

„Tebe dojímají takový nesmysly, úplně hovadiny.“

Je krásně. Svítí jarní slunce. Spousta rozkvetlých pampelišek a uprostřed plastová židle. Čekala na Emu.

„Na co koukáš?“

„Nic, tati, jen jestli tady nejsou zase čmeláci.“

„Už tady nejsou. Někam zmizeli.“

„Aha.“

Šla dozadu na dvůr. Ne až úplně dozadu, kde byl králičí koncentrák. Zahnula do kůlny k sudu s obilím. Myslela zase na tu internetovou adresu. Bude to jediný obchod, který v životě udělá.

Slyší Petra, jak se ptá rodičů: „Kde je Ema?“

A táta mu odpovídá: „Zase u sudu. Stejně ty myši musím zabít. Copak jde zachraňovat myši? To je fakt šílený.“

„Emo, bylas u doktora? Co ti říkal?“

„Mami, víš, že už mi rok píše jenom prášky.“

„Ale něco ti snad říkat musí. Jak ti je?“

„Smutno. Táta ty myši stejně zabije.“

„Mohla bys mi říct aspoň, jak ti je... Jdi si umýt ruce. Ty se jich, prosím tě, vůbec neštítíš?“

„Proč? Narodily se tady v tom sudu s obilím a nikam jinať se ještě nepodívaly, až teď. Jsou čistší než my.“

„Chtěla jsi říct: Než vy. Že jo? Tak to klidně řekni,“ procedila maminka mezi zuby a zavřela dveře od kůlny. Pak je zase otevřela. „Máš na zahradě židli. Kvetou pampelišky.“ A dodala: „Bože!“

„Mami, nezavírej!“

Kvůli kontejneru, chtěla dodat, ale mlčela. Věděla, že maminka dveře sice nepřibouchne, ale nenechá je dokořán. Takže Ema bude muset stejně přiskočit a otevřít je. Přála by si, aby existoval na světě někdo, kdo řekne, že nebude zabíjet myši, když to ona tolik nechce, a kdo ji nebude trápit tím, že bude zavírat dveře od malých místností, kde právě Ema je. Někdo, kdo se nebude ptát zbytečně. Netřeba

vysvětlování, jen důvěra, respekt a láska. Proč je to tolik moc? Je to tolik moc.

Ema ležela v široké posteli, kterou mívala odjakživa moc ráda. Za hlavou měla veliké okno otevřené do zahrady s pampeliškami. V místnosti bylo ještě jedno okno do zahrady, na kterou se moc nechodilo. Kdysi tam byly rybízy. Spousta rybízů. Jako dítě u nich sedávala na štokrdleti a pomáhala trhat mámě a babičce. Babička pokaždé vyprávěla, jak je tam sázela, když se děda vrátil z Mírova a když už bylo alespoň trochu líp. Babička ale pak přiznávala, že neví, kdy bylo líp a kdy hůř. Vlastně dohromady nikdy neřekla nic než pár náznaků, které i tak Emě připadaly jako útržky z hororu zasazené omylem do rybízové zahrady. Jen když byl děda ve vazbě, bylo nejhůř. Máma to už ale ani tak nechtěla poslouchat. Měla dojem, že tenhle statek, jeho zahrady a pole jsou prolezlé utrpením, kterému nerozumí a ani moc rozumět nechce. A nemá s ním společného nic víc, než že se kdysi za někoho odtud provdala.

Už zase. Ema cítí známý tlak v hlavě. Rostou jí ruce. Rozšiřují se, mohutní, otékají. Ema se raději otočí na znak, aby byla lépe připravená. Hlava už roste také. Je obrovská jako dýně. Tloustne jí jazyk. Už nepanikaří. Ví, že se neudusí. Krkem se jí natlačily do hlavy srdce a ostatní vnitřnosti. Víc už toho v sobě nemá. Zbytek je v kontejneru u postele. Ema čeká a poslouchá. Mluví velmi důrazně a pomalu, ale zároveň jako ve zrychleném filmu. Zase jim nerozumí ani slovo. Neví, jestli jsou to mužské nebo ženské hlasy. Jsou rozčilené, oba. Mluví na sebe, hádají se. Snaží se jim rozumět už od dětství. Zpočátku myslela, že je jenom jeden. Možná byl. Teď už jsou několik let dva. Jsou v ní, ale ignorují ji jakýmsi

zvláštním, nepřátelským způsobem. To chápe. Jenom netuší, co proti ní mají. Už není ani zvědavá, spíš se bojí toho, co by mohla zjistit. Napadala ji spousta variant a důvodů nenávisti k osobě, jako je ona. Vypadá to, že zase nebude spát. Petr se bude ještě koukat na televizi.

Do pokoje vletí sršeň. Je jí to jedno. Ale hlasy na chvíli umlknou a Ema usne.

„Mami, ty víš, co se tam tenkrát dělo?“

„Mě ta jejich rodina nezajímá.“

„Ale tátu máš ráda.“

„Jo, ale nezajímá mě to. Byli to stovky let jen sedláci, sedláci, sedláci. Jejich mozky a těla a všechno jsou jen pole a lesy. Nezajímá mě to.“

„Mě jo. Mám totiž z půlky tělo a mozek plné jejich polí a lesů.“

Máma se Emě směje.

„No jo, ty moje chudinko. Básně, pole a jóga... Jak ty to zvládneš?“

Ema je ráda, když máma takhle mluví.

„Právě moc nevím... Mami, slyšela jsem, že průměrná inteligence se dědí po matkách. Jenom když je otec geniální, zdědí dítě tu genialitu po něm.“

„No, tak jsi průměrně inteligentní dcera průměrně inteligentní učitelky...“

„Mami, proč mě nikdo nevidí?“

„Jak to myslíš, nevidí?“

„Ne, nic. Včera mi vletěl do pokoje sršeň.“

„Je jich tu hodně. Musíš si na noc zavírat okno. Mají hnízdo až úplně nahoře v krovu u stodoly, nikdo se na ně nedostane. Táta jim jedno rozstřílel, ale akorát byli šíleně rozzuřený a za pár dní měli vedle jiný.“

„Hm, tak je sežrali sršni.“

„Koho?“

„Malý čmeláky.“

„No, to asi jo. Proč mi nikdy nechceš pořádně vysvětlit, co ti je? Myslíš, že je to jenom tak psát dceři na dopisy ‚psychiatrická léčebna‘?“

„Je mi dobře, mami. Fakt. To se nedá vysvětlit. Stejně na to nemám slova, který to nějak vystihou. Někdy jsou tam propasti, který nemají s životem nic společného.“

„Kde tam?“

„No, ve mně. Ale se mnou taky nemají nic společného. Chtěla bych, aby mi dal svět pokoj. Jenom když se zrovna děje něco příjemného, tak ne.“

„Co ne?“

„No prostě chci, aby byl svět jenom příjemnej, chci z něj jenom to, co je mimořádně příjemný, jinak ho nechci.“

„Jak nechceš?“

„No, vůbec. Hm... To zní hrozně. Vždycky, když něco takovýho řeknu, slyším, že je to nesmysl. Jenže to takhle mám. Vyjdou mi ty básničky.“

„Který? To nemyslíš vážně, snad ne tamty? O tom, že se chceš zabít? No to je hrůza...“

„No, to je právě ono...“

„Ukaž. Co ti to přišlo? Cože?“

Petr se jí směje tak, jak to nesnáší.

„Oni tě zvou na nějaké soustředění básníků! Proboha, proč? Jak jsi ty mohla napsat něco, co chce někdo otisknout...? Jen si tam jed. Klidně se jed' ztrapňovat. Nemysli si, že tě tam ale povezu. A celý měsíc tam nebudeš. S tím nepočítej.“

Dá se na něj vůbec zvyknout? Dá. Aspoň jí říká, co má na světě dělat. Svět není pro ni a ona není pro svět. Není holka k světu, tak se to říká, ne?

I když už ví, co znamenal ten nápis na Petrově tričce: „Je suis l'enfant du monde.“ Tričko už je pár let mrtvé. Někde si spokojeně hnije. Už si nemusí na nic hrát, už nemusí být modré, akorát dlouhé, bez děr, v zimě hřát, v létě chladit... Tak nějak se to požaduje po ideálních věcech.

Myslí si: Víím, že má pravdu. Už aby to bylo. Už aby přišli a zastřelili mě. Nechci do žádného pitomého hotelu, kde je soukromí. Už nechci nic. Vzdávám to. Sežerte mě zaživa. Prosím! Nejdřív šťastná, potom zastřelená. Co je to za nesmysl? Ale chtějí odkázat tolik peněz. Určitě se na to pak přijde a někoho budou stíhat a obviní z vraždy. Když mu to za ty peníze stojí... Hlavně že se nebude vyptávat.

Dostanu vlastní pokoj s výhledem na hory, budu mít klid. Literární soustředění je lepší než blázeň. A nikdo za to nic nechce. Podporují literární dílo. Moje literární dílo. To vypadá trochu, jako by to bylo ze života někoho jiného, ne mého. Říká si Ema ve vlaku.

Mám radši špatné zprávy, protože dobrým nevěřím. Ale už jedu, tak tomu se věřit musí...

Seděla na schodech a z dálky pozorovala, jak někdo nasedá na skútr a odjíždí.

„Chtěla byste si půjčit skútr?“

Ema se otočí. Sedá si k ní. Muž, co ho viděla včera na recepci, když si brala klíče od pokoje. Všimla si ho, přestože tam bylo hodně lidí. Stál a s někým mluvil. Nic víc. Vypadal o pár let starší než ona. Pro většinu lidí asi nebyl nijak zvláštní. Neuměla se na něj ale dívat očima jiných lidí. A tak si myslela, že je pohledný. Nosil brýle. Vždycky se jí líbili muži s brýlemi.

„Ano.“

„Máte řidičák?“

„Právě že nemám. Ale na co řidičák? Vždyť je to jako na kole, ne? Jenom se nemusí šlapat.“

„Půjčují tu i kola. Budete muset trochu víc šlapat, ale jinak... Pojdte, ukážu vám, kde půjčují kola.“

„Hm, já nechci. Neumím jezdit na kole.“

„Aha, tak to by vám asi řidičák nepomohl.“

„No, asi ne.“

Směje se jí. Ale hezky. Nevadí jí to. Směje se, protože ho pobavila. I když vlastně ho nechtěla pobavit. Spíš mu připadá legrační.

„Pojdte, svezu vás na skútru. Chcete?“

„Hm, děkuju.“

„Vezměte si přilbu. Nesmíte se moc vrtět a pořádně se mě držte.“

„Nejezděte moc rychle.“

Směje se: „Na tomhle se rychle nejezdí.“

„A kam pojedeme?“

„Někam nikam.“

Adam zastaví. Na náměstí se usadili kolotočáři. Ema je nadšená jízdou na motorce. Myslí si, že je to opravdu lepší než kolo. Chvilku se rozhlíží. V rozpacích si zastrčí vlasy za uši. Je v rozpacích, protože se na ni Adam dívá pohledem průzkumníka. Když zachytí její pohled, otočí se a řekne, že nemá moc rád poutě.

„Já jo.“

„Proč? Připomíná vám to dětství?“

„Ne. Ale mám je ráda. Připomíná mi to bezstarostnost.“

„Tak jdeme na kolotoč?“

„Mně je z kolotočů a houpaček špatně, jen se na ně podívám.“

Rozesměje se. Směje se naprosto nekorigovaným smíchem. Strčí si pod brýle ukazováky a utírá si slzy. Ema na něj pobaveně kouká.

„Už jste se uklidnil?“

„Jakž takž. Nebudeme si tykat?“

„Tak jo.“

„Ty s bezstarostností asi nemáš moc společného.“

„Právě že asi moc ne.“

„Jak se vlastně jmenuješ?“

„Ema. A ty?“

„Adam.“

„Proč jsme sem jezdili, když nemáš rád poutě?“

„Protože je tu dobrá hospoda. Chtěl jsem ti ji ukázat. Jenom ale ukázat, protože nemám dneska moc čas. Musíme zpátky.“

„Už s tebou nepojedu zpátky na motorce. Dojdu to pěšky. Chodím ráda.“

„Aha. Jak chceš. Nejspíš se uvidíme zase zítra.“

Ema se obrátila a co nejrychleji se uklidila na lavičku do stínu. Seděla předkloněná, ruce zkřížené na prsou a zírala pod sebe. Před očima neměla ani stromy, ani kolotoče. Trochu se třásla. Jela na motorce. Kde je kontejner? Musí teď jít, cestou ho snad někde najde. Ještě nikdy na něj nezapomněla.

Lehla si do postele a čekala. Představovala si, že usne, probudí se a kontejner bude zase stát vedle postele. Venku bude svítit sluníčko a on bude spokojeně páchnout a bublat. Nemohla zabrat ani po dvou prášcích. Víc si jich vzít nechtěla, aby je nevyzracela. S tím jejím žaludkem je problém. Celou noc se jí všechno motalo v hlavě, a kontejner nikde. Dokud bude žít, potřebuje kontejner. Už několik let se snaží o remízu mezi světem a sebou, k čemuž jí dopomáhá právě kontejner. Vytvořily ho její sny,

její poslední naděje a doufání, že to snad všechno nějak lze, že to snad nějaký smysl má, že nemusí způsobit zármutek lidem, co ji mají rádi. Že je snad nemusí týrat svou neschopností zabít se ani neschopností žít. Kontejner byl poslední pokus. Usнула až k ránu a probrala se odpoledne. Byl tam. Šla si vyčistit zuby.

Nevěděla, jestli se nemá raději vrátit domů. Petr by byl rád. Zase by se ujistil, že bez něj neumí existovat. Ale jak to tady přežiju? Říká si a šourá se se svěšenými rameny do koupelny. Pod dveřmi do pokoje leží lístek se vzkazem: „Neviděl jsem tě u oběda. V 19 hodin u kolotoče?“

Drží v ruce lístek a připadá jí nepravděpodobný. Koukne se do zrcadla na svůj obličej. Je jí v tu chvíli jedno, jak vypadá. Na to se teď nekouká. Přemýšlí, jak ji vidí on. Jak slyší věty, které ona vypouští z úst. Všechno, co říkáme, je lež ve srovnání s tím, co cítíme a vnímáme. A víme to. Je třeba smířit se s kompromisem. Nebo používat slova jako náznaky, co se hodí místo jiné provokace. Vysílat slova jako signály a toužit po odhalení přes všechnu neschopnost vyjádřit se. A když se nám konečně podaří přiblížit ty zvuky, které se z nás linou, naší pravdě, dolétnou k někomu, kdo je nechce slyšet tak, jak je formulujeme my. Příjemce má svoje touhy a představy o tom, s kým mluví. Kdo je vlastně Adam? Vidí ho takového jenom Ema? Kým je pro své známé? Kolikrát v životě napsal vzkaz: „Neviděl jsem tě u oběda. V 19 hodin u kolotoče?“

Těžko říct. Je to jedno. Každopádně svět je jenom jeden. Takový, jaký ho vidíme my. Jiný neexistuje.

„Ještě že to není Matějská. Hledal jsem tě u kolotoče.“

„Ahoj.“

„Přišla jsi pěšky?“

„No. Chodím ráda pěšky.“

„Něco ti vystřelím.“

„Básníci umějí střílet?“

„Básníci umějí ledacos.“

Adam jí podává opici na gumičce.

„To jsem já?“

„Jaks to poznala?“

„Taky ti něco vystřelím, chceš? Vystřelím ti růži. Tu žlutou. Ta vypadá už zralá. Podrž mi tu opici.“

„To jsem zvědav.“

Pochechtávají se spolu. Emě se nevytratí z tváře úsměv, jen na chvilku zatají dech.

„Ty jo, fakt žlutou. Bylas na vojně, střelkyně?“

„Ne. Ale máme na chalupě prostřílený dveře od stodoly.“

„Máš bráchu?“

„To ne. Ani ségru. Ale máme vzduchovku.“

„Tyhle ženský od kolotočů mi vždycky připomenu Sloního muže.“

„Mně taky. Ale jinak jsou na nic. Totálně zbytečné. Jenom jako doplněk, aby bylo pozadí ještě přeplněnější, než je.“

Adam se podívá za pultík, zpoza kterého dáma podává zákazníkům nabitě vzduchovky, a řekne: „Ona je jen podává. Tak to myslíš?“

„Nevím, jak to myslíš ty, ale asi jo. Asi něco takového myslím. Jen je nabíjí a podává. I kdyby uměla střílet, je zbytečná. Naučila se to jen u kolotočů.“

„Taky má nějaký příběh.“

„Já vím. Nikdo není zbytečný, přehnalas jsem to.“

„Většina lidí je zbytečných, nepřehnalas to. I my dva. Jsme jenom lůza, kupní síla.“

„Nevím jak ty, ale já moc ne. Kupní síla moc nejsem.“

„Ale na pivo máme, pojď na jedno.“

„Dám si jenom jedno malý. Beru nějaký prášky.“

„Tak ty jen jedno malý a já velký, a klidně víc, jestli to se mnou vydržíš.“ Nevypτάval se.

„Myslím, že vydržím.“

„Snad to nebude takové hrdinství. Budu se snažit.“

„Jak se budeš snažit?“

„Budu vtipný, milý, přátelský a něžný.“

„A už jsi s tím začal?“

„Co myslíš?“

„Myslím že ano.“

„Moc hezky se směješ. Třeba teď.“

„Ty taky. Třeba teď...“

Ema měla dobrou náladu. Také proto, že Adam nepřišel na motorce. Nebude nutné vysvětlovat, proč chce jít zase pěšky. Podruhé ztrátu kontejneru riskovat nebude. Už nikdy. I když ocenila, jak rychle se včera smířil s tím, že ona půjde k hotýlku pěšky. Bez otázek.

Postel byla její nejoblíbenější místo. Čistá postel a v ní natažená čistá Ema v čistém pyžamu. To měla ráda. Koukat do stropu a hrabat se v hlavě, i když to bylo smutné nebo to bolelo. Dneska nebolelo nic. Jen koukala do stropu. Nebylo to ani na jeden prášek. Hezký den. Celý ho prospala. Kdyby to tak viděl Petr... Takže o dni se nedá říct, že byl hezký. I když Ema hezčí způsob, jak prožít den, neznala. Někdy jí to přišlo líto, ale většinou vůbec. Smutek byl neodmyslitelnou součástí její reality. Pokud nebyl nesnesitelný, nepřemýšlela o něm. A když nesnesitelný byl, tak vlastně také ne.

Takže hezký den a moc hezký večer. S bezvadným člověkem. S úplně obyčejným člověkem, který ji,

aniž by věděla proč, tolik zajímá. Samozřejmě nevěděla ani, proč zajímá ona jeho, ale na tom nebylo nic divného. Většinu času si byla jistá, že nemůže zajímat nikoho. Jedině snad jeho. Nevěděla, proč zajímá zrovna jeho, ale byla si tím jistá. Nechápala, proč s ní chtěl jet na skútru, proč jí vystřelil opici, kterou má teď hozenou někde pod šaty na židličce, proč ji vzal na pivo. Proč měla pocit, že jí celkem rozumí. Celkem mnohem víc, než jí kdo jiný někdy rozuměl. Ale věděla, že ho zná druhý den a že všechno je blud, zdání, ze kterého rychle vystřízliví. Vlastně ani není z čeho střízlivět. Zítra jí už bude připadat trapný způsob, jakým se napil z její sodovky. Prý musí ochutnat, neměl ji už od dětství. Laciné vtipy a omšelý způsob přibližování. Ale jak se přibližovat nově? Když lidé už tisíce let usilovně zkoumají a praktikují způsob přibližování na všech úrovních. I přibližování je ometé dějinami. Chceme se dotýkat, a můžeme se jen dotknout. Je to jako prokletí, které vyslovil někdo hodně ublížený. Dnes Emě ještě přijdou Adamovy způsoby laciné a otřelé, ale přece jen...

Vše bylo velmi vtipně provedené, s příměsí čehosi osobního, čehosi, co nebyla schopná definovat, něčeho, co si uvědomila, že miluje v jeho básničkách. To se nesmí nikdy dozvědět, že má ráda jeho básničky. Jenže zítra bude už všechno kolem něho jinak. Je jedno, jestli to bude zítra nebo za týden. A Ema čekala na smrt. Přišel by jí stejně už jen jako ostatní. Zнала by důvody jeho vtipů, jeho nejistoty, sobectví, slabosti. Byla by odkázaná zase všechno tolerovat nebo se před ním nechat zapírat, odcházet z místnosti, kde sedí. Na její city se nedá spoléhat. Zrovna jako na city kohokoli jiného. Jen ještě míň. Je nemocná. Kdyby chtěla žít, musela by se smířit se

spoustou věcí. Což by ráda, ale neumí to. Spí o dvě patra nad ní. Ema nemůže usnout. Prášek si ale vzít nechce, není to na prášek. Půjde se vyčurat. Pak se uvidí, třeba usne.

Tyhle dveře budou nejspíš kouzelné. Padají z nich pro ni lístky se vzkazy:

„Milá Emo, byl to hezký večer, děkuji. Je mi velmi milé Ti alespoň psát, tedy tak činím. Snad je Ti hezky. Přátelsky Tě celuji, když jsi tak daleko, tak se to smí. Safra, to zní skoro jako básnička, ale neměl jsem to v úmyslu. Třeba z toho někdy něco bude. Ale to bych Ti pak měl tohle psaní dedikovat, a to by se zase nelíbilo Evě. Tak já nevím, co s tím. Už se v tom nevyznám, hlavně sám v sobě se nevyznám. Ach bože, jak tohle skončí?“

Jak by to mělo skončit? A co vlastně? Vždyť nic nezačalo. On se do mě snad zamiloval? Evě? Naznačuje mi, že se mu líbím, a současně mi oznamuje, že je zadaný. Není cvok? Větší než já? Ale je milý. Milý a zadaný. Ale to já taky. Jsem zadaná. A milá zřejmě taky. Pro něj.

„Hlavně mi nepiš básničky, není to fér. Píšeš lepší než já. Chtěla jsem ti říct, že se mi už léta velmi líbí tvoje básničky. Vlastně jsem ti to původně říct nechtěla.“

Složí papír a potichu jde o dvě patra výš.

Občas koukla z postele pod dveře. Asi už se mu nebude chtít chodit dolů...

„Děkuji. Nic mě nemohlo potěšit víc. Píšu jiné než ty. Líbí se ti Lynchovy filmy? Dneska jsi hned věděla, o čem mluvím, když jsem zmínil Sloního muže. Pár věcí jsme si ještě nestihli říct...“

Už bych mu neměla odepisovat. Hm, ale ještě jsme si toho nestihli hodně říct.

„Některé ne. Ale ty jsi určitě otrlec a hrubián. Máš hrubost ukrytou i v básničkách. Je nacpaná dokonce uvnitř papíru...“

Ležela a koukala na dveře tak dlouho, dokud se pod nimi neobjevila další složená áčtyřka.

„Tohle mě zajímá snad víc než proroctví asijských šamanů. Tvé pocity o mně. Upřímnost od někoho, jako jsi ty, je mi vzácná.“

Zajímá ho, co si myslím. No, na to by mě dostala snad i opice. Tak mu za to něco napíšu:

„Z tvých básniček se člověku dělají v těle puchýře. A v očích máš obranný val z tvrdosti, bezcitnosti vůči sobě, takže i vůči jiným. Jako by přecitlivělost šla na povrch, jenom jinudy a jindy než u ostatních lidí. Cítím to jen z prostoru, co tuším mezi tvými slovy, pohyby nebo básničkami.“

„Tohle vím. Někdy nestačím žasnout, co ze mě leze, a jsem z toho nesvůj. Chápu, o čem mluvíš. Tohle mi ještě nikdo neřekl. A myslím, že to cítíš, že cítíš něco, co tam někde je a co je tam právě tak podivně, jak říkáš... Rád bych, abys zítra opět osobně ohodnotila, zda opravdu umím být klidný, přátelsky pozorný a snad i něžný. Moc bych si přál, aby ses konečně vyspala, nechám tě tedy už v klidu. Zítra tě zvu na výlet. Až se odpoledne probudíš, dej mi vědět. Ale zkus vstát ještě za světla, chci ti ukázat něco, k čemu jsou třeba slunce a teplo. Navíc pod rouškou tmy je všechno snadnější a následně možná lacinější. Chci tě vzít na výlet a po dušínovsku si namlouvat, že jsme Rychlé šípy. Je už časně ráno. Tedy dobré ráno, milá slečno s křehkou duší a krásnýma cikánskýma očima...“

„Máš takhle velké auto?“

„Mám takhle velké auto, protože mám ženu a dítě. Tady jsem jenom na týden, abych si trochu

odpočinul. Vlastně za odměnu. Jen mám poslední dva dny trochu strach, jestli si tu za odměnu taky nehodlám udělat ze života očištec.“

„Kam mě chceš vzít?“

„Do ráje.“

„Fakt?“

„No, fakt.“

„Nějaký je?“

„Není. Ale teď bych si přál, abys věřila, že je.“

Znělo to všechno hezky. A jedou velkým autem.

„Kdo tě poslal?“ Zeptala se Ema tónem, ze kterého nebylo poznat, zda to myslí opravdu, nebo žertuje.

„Ten, kdo mi poslal tebe,“ odpověděl jí vážně.

Koukla se na něj. Pomyslela si, že začíná být trochu patetický, a zároveň vysoce ocenila jeho hrdinství, s nímž shodil ze stolu její vlastní stud z odhalené pravdy. Takže je patetický, nebo upřímný? A já jsem cynická, nebo se jenom snažím být co možná nejpravdivější? Kde se to kříží? Průsečík všech těchto přímek je pravda.

Dokonalá pravda, od jaké byli oni dva vzdáleni podobně jako všichni ostatní. Ale svítilo a hřálo odpolední slunce. Gumová pláštěnka tmy, pod kterou se i obyčejné řeči a skutky obyčejných lidí zdají být opravdovými, protože na ně není vidět, byla daleko. A denní světlo uneslo všechno, co si říkali. Byť s malým úsměškem.

„Páni, vypadá to skutečně jako ráj. Je to studený?“

„Zkus to.“

„Všude, kde je voda takhle čistá, je i studená.“

No, tak to zkus.“

„A je to v lese, určitě to musí být studený.“

„Ty jsi ale pesimistka.“

„Proč? Jenom přemýšlím.“

„Tak to na chvílku stopni.“

„Přemýšlení?“

„Jo.“

„Stopni si to sám.“

„K tomu mě nenaváděj.“

„Nenavádím tě k ničemu. Já tě vůbec k ničemu nenavádím. Proč si to myslíš?“ říká Ema najednou dotčeně. Tohle nechce. Nechce, aby se jí pletl do života cizí chlap. Petr jí stačí. Stačí, že už on s ní má tolik starostí. A stejně je jí to k ničemu. Jeho starosti jí nepomáhají, vůbec. Jen ji ponižují a ona neví, co s nimi. Už se jich chce zbavit, těch jeho starostí s ní. A Adam ji teď bude obviňovat z koketérie...

„Pšššt, tiše, no tak. Já vím, že mě k ničemu nenavádíš. Jenom jsem si dělal legraci. Nezlob se na mě. Prosím.“

Usmála se. Bylo jí s ním předtím příjemně. Najednou jí ale přišel moc blízko a ona si nebyla jistá, jestli ho tak blízko chce.

„Jsi tak křehká a zranitelná, a nejspíš zraněná... Nevím, co s tebou. A hlavně nevím, proč to vůbec řeším. Jsem ženatý a mám rodinu. Neboj se, ode mě ti nic nehrozí...“

Kývla hlavou. Stála už po kolena ve vodě.

„Vykoupeme se?“ zeptal se, protože na ní viděl, že jí je ve vodě dobře.

„Bez plavek ne. Vykoupala bych se v šatech, je to doopravdy teplý, ale nemám pak co na sebe. Byla by mi hrozná zima.“

„V autě mám náhradní tričko. Bude ti velké, můžeš si představovat, že jsi v koupacích šatech. Nezapadlo mě, že se budeš tolik stydět, tak jsem ti neřekl, aby sis vzala plavky. Promiň. Chlapi to mají

s koupacími úbory nesrovnatelně jednodušší. Trenky mám.”

„A ručník?”

„Taky ne. Hele, tak jestli se ti nechce takhle koupat, pojedeme sem zítra. Vždyť je to jedno. Já... Myslel jsem si, že jsi trochu jiná. Nenapadlo mě, že... Jsem vůl.”

„Chtěla bych si zaplavat, je krásně teplá.”

„Jdu do auta. Až budeš vyplavaná a převlečená, křikni na mě, jo?”

Neodpověděla, jen koukala, až zmizí za stromy, a skočila do vody. Ponořila se nahá do své samoty a při každém výdechu slyšela jen vodní svět. Šuměly v něm bubliny jako čmeláci, Petr a máma s tátou byli daleko. Prvně po tak dlouhé době. Pravidelné pohyby rukama a nohama, pravidelné nádechy a výdechy. Plavala, dokud se jí mozek neproměnil v meditační prostor. Byla mu vděčná, že ji nechal samotnou.

Stáhla si vlasy do gumičky a vyždímala z culíku vodu. Otevřela dveře od auta. Podala Adamovi jeho složené suché tričko.

„Děkuju.”

„Za málo. Koupala ses nahá?”

„Hm.”

„Nebála ses, že tě přijdu překvapit?”

„Ne. Víím, že bys to neudělal. Měl jsi totiž výčitky svědomí, že nemáme plavky.”

„Jo, úplně se svíjím výčitkami v křečích. Zvláště když tě teď vidím v těch vlhkých šatech, nemůžu cítit nic než výčitky...”

Oba se smějí.

„Taky tam hupsnu, je fakt horko.”

Adam se svlékne do kroužkovaných trenek, vrazí k nádrži a Ema si sedne na skálu, odkud ho

může pozorovat. Líbí se jí jeho tělo. Vypadá jako tělo někoho, kdo se narodil pro ni a pro koho se narodila ona.

„Ty ses koukala? Jsi trochu voyeur, co?“

„No, asi trochu jo.“

„Doufal jsem, že ti ty šaty uschnou, než se vykoupu. Ale nic.“

Adam si sedne vedle ní.

„Hele, já... Myslím na tebe jako na ženu, jenže tuším, že nezbude, než abychom byli kamarády. Pořád si říkám: Sakra, kolik ti je? Zbláznil ses? Emo, nikdy se mi to nestalo. Toužím po tobě tolik, že si vlastně ani nejsem jistý, jestli se chci s tebou vyspat. Vůbec nevím, co se to se mnou děje. Jsem totálně rozpolcenej.“

„Jak rozpolcenej?“

„No, vždyť ti to říkám. Jedna půlka chce všechno po dušínovsku, druhá tě chce vzít do auta a tam tě znásilnit a pak se nechat znásilnit sebou. A ta třetí tě chce vzít zítra zase na výlet a namlouvat si, že jsme Rychlé šípy...“

„Říkáš mi takové věci... Promiň, ale mám pocit, že tohle se nedá věřit nikomu. Že to prostě chlapi ženským říkají, když je chtějí dostat do postele.“

„Některý věci říkají chlapi víckrát v životě, řekněme i hodněkrát. Jak stárneme a zrajeme, tak si uvědomujeme, jak se opakujeme. Pro ty, co se opakují každý měsíc, to musí být děsný. Ale věř mi, že i tihle týpci říkají ty věty alespoň občas s jistou mírou upřímnosti. A jestli jsem já řekl někdy to, co říkám teď, tak si to už prostě nepamatuju...“

To byla dobrá odpověď. Dívala se mu do očí, jako by svoje slova chtěla na vteřinu shodit do ironie. Jenže neudělala to. Viděl, že mu věří.

„Asi se staneš postavou v nějaké povídce. Napíšu povídku, ve které budeš. Už se tam možná tvoří, protože mi samotné přijde, že když o tobě přemýšlím, kdo jsi a tak, tak se začíná tvůj popis spíš držet mě, než abych se já držela jeho.“

„Chtěla bys jet na pár dní k moří? Peněz máme dost.“

„Ne. Když jsem s tebou, myslím, že je mi jedno, kde jsem. A tady se mi líbí.“

„Mně taky.“

„Stejně bych nemohla, někoho mám.“

„Ty někoho máš... Já mám dítě a ženu, a nabízím ti to. Navíc ho stejně nemáš ráda.“

„Proč si to myslíš?“

„Jinak bys tu se mnou nebyla.“

„To je asi podobný, jako to máš ty se svou ženou. Jsme spolu už hrozně dlouho. Vlastně jsem měla jenom dva kluky. Před Petrem ještě jednoho. A od té doby jsme všude spolu.“

„A jsi s ním šťastná?“

„Nevím.“

„Asi ne, když nevíš.“

„Mám ho ráda, jenže on vůbec neví, co mě trápí a těší a tak. A já nevím, jak mu to říct. Mám pořád dojem, že mu to vlastně ani říct nechci. A když bych chtěla, tak si nejsem jistá, jestli bych mu to uměla nějak vysvětlit. To je to nejpodivnější. Ví, jak dlouho si čistím zuby, jaký nosím ráda džíny, nestydím se před ním čurat, ale neví o mně nic. Je moje rodina. Rozumí si s mými rodiči. Všechno mi organizují. Od té doby, co jsem byla v blázinci, už úplně.“

„Kolik toho ví o tvójí nemoci?“

„Zná mojí diagnózu, ale s doktorkou se nikdy nebavil. Taky neví...“

„Co?“

„No, mám takovou věc, kvůli které nemůžu být v malých uzavřených prostorách. Doma si myslí, že mám něco jako klaustrofobii. Ale doktorka ví, že nemám.“

„A co to máš?“

„No, asi se mi budeš smát, ale to nevadí. Nebo vadí. Já ještě nevím. Prostě se mi jednou zdál sen, a když jsem se ráno probudila, ten sen nezmizel, zůstal mi i přes den, i přes další den... Už s ním žiju několik let.“

„Jakej sen? Něco ošklivého?“

„Ne. Vlastně je to docela hezký. Jen mi to trochu všechno komplikuje, ale bez něj už si to neumím představit.“

„Co to je?“

„To je tak hrozně osobní... Je mi to blbý.“

„Tak dobře, řekneš mi to, až budeš chtít. Nebudu to z tebe páčit... Asi bys chtěla někoho, kdo tě trochu respektuje...“

„No, to bych si přála. Aby se mě nevyptával na důvody, proč něco chci, a když mu svoje důvody řeknu, tak si pomyslí, že je to blbost, a tudíž rozhodne, že se moje přání nebude realizovat.“

„Ale to není jenom pravomoc rozhodovat o vlastním životě, to je i odpovědnost.“

„Ale o vlastním životě. Řekls o vlastním...?“

„Ano, řekl. Tak jo, bez komentáře.“

Adam se zvedne ze země.

„Měli bychom jet, mám šílený hlad. Zítra si sem vezmeme svačinu, ne?“

Ema se usměje. Chtěla by sem s ním jet nejen zítra, ale i pozítří... Strávit tu zbytek života. Ale to nejde, tak alespoň zítra.

„Mám taky hrozný hlad. Skoro jsem na to zapomněla.“

Podá jí ruku, aby jí pomohl na nohy. Ona si oprašuje uschlou trávu z šatů, a jak je skloněná, ucítí jeho ruce na své hlavě.

„Máš mokré vlasy, není ti zima?“

„Trochu je. Ten vítr je studenej.“

„A fouká pořádně. Pojď do auta.“

Adam si položí brýle na kapotu a oblékne si tričko.

„Ježíš! Kde mám ty brejle? Emo, nevidíš moje brejle?“

„Asi je sfouknul vítr.“

Ema chvíli prohlíží kamenitou cestu kolem auta.

„Jsou rozbitý.“

„Ukaž. Úplně?“

„Jsou v háji.“

„Neříkalas, že nemáš řidičák?“

„No, nemám.“

„Tak myslím, že jsme opravdu v háji. Bez nich nevidím fakt nic.“

„Necháme tu auto a půjdeme pěšky?“

„Ne. To se o ně bojím. Nech mě chvílku přemýšlet. Nechci volat do toho penzionu, aby pro nás přijeli. Nechci, aby měl někdo řeči, že s tebou jezdím na výlety. Takže si radši nechám zničit auto od tebe, než ukradnout od nějakých mizerů. Když už si můžu vybrat...“

„Jak to myslíš?“

„Řídilas někdy? Není na tom nic extra, neboj.“

„Promiň, ale to ne...“

„Otočím to já. To bys nezvládla. Pak začne malá lekce autoškoly.“

„Ty jsi blázen!“

„Ne, to jsi ty. Já jsem momentálně slepec.“

Adam jde za auto a slepeckým zrakem pečlivě prohledává terén.

„Jestli hledáš šutry a kořeny, tak tu žádný nejsou.“

„Prima. Tak já zacouvám k těm stromům. Až budu úplně u nich, tak řekni.“

„Stůj!“

„Dobrý. Teď dopředu. Kdybych do něčeho najížděl, tak řekni.“

„Jo.“

„Jsem na cestě?“

„Jo. Úplně jako Kerouac.“

„To jsem chtěl teď slyšet... Fóry,“ říká, ale směje se. „Tak dobrý, teď je to na tobě.“ Adam přeleze na sedadlo spolujezdce. „Sakra, kde mám aspoň ty obroučky? Ty bych ztratit nemusel, byly drahý jako pes.“ Vidí Eminu siluetu postávat před autem. „Teď ani nevím, jestli ti vůbec uschly ty šaty...“

„Já taky ne. Jsem tak nervózní, že je mi to úplně jedno.“

„Tak pojď, děvče. Nastal čas na hrdinství.“

„Tady jsem nikdy neseseděla.“

„Ber to jako křeslo pro hosta.“

„Jo, a v něm Schumacher.“

„Nebudeme to přehánět. Momentálně by stačilo, kdybys byla trochu pokročilejší frekventant kurzu autoškoly. Nepleteš si pravou a levou? No, některý lidi si to pletou. Víš, co myslím. Teď to budeme trochu procvičovat.“

„Nepletu si to. Neumím světový strany. Ale pravou a levou si nepletu.“

„Tak jo. Světový strany nepotřebuješ.“

Adam jí vysvětluje, k čemu se používají pedály a že řazení má nakreslené na šaltpáče.

„Zmáčkni spojku a zkus malinko plynu. Bacha, je to docela silný auto... I když ty vlastně nevíš, jaký to je ve slabým autě... Takže se můžu akorát modlit... Míř plynu a pouštěj tu spojku pomalu a plynule.“

„Jak pomalu a jak plynule?“

Poskočí dopředu a motor chcípne.

„No, musíš si to vyzkoušet. Hodně pomalu a ještě víc plynule. Jsou tam v tom motoru takový dva roztočený talíře, který na sebe musejí za pochodu sednout. Plynem roztáčíš ty talíře a spojkou reguluješ to jejich vzájemný přistávání. Tak ještě jednou. Tohle se nepovedlo.“

„Neříkej mi, jak je to auto silný. Řekni mi, kolik stálo.“

„Dost na to, abys je nemusela zničit.“

„Nejde to.“

„Musí to jít. Toč míř talíře a opatrně je pouštěj k sobě. Když sebou auto začne škubat, znamená to, že se talíře už dotýkají. Když v tu chvíli víc přimáčkneš spojku, oddálíš je od sebe. Když ji rychle pustíš, chcípne to. Takže když to škube moc, přimáčkni spojku a znova ji začni pouštět... Sláva, a jedem! Zmáčkni spojku a dej dvojkou. Dokonce se nám to rýmuje. Nejsem já básník?“

„Nevím, ale mně je špatně a jsem z toho unavená.“

„Jak to myslíš? Máš před sebou třicet kilometrů, a ještě nejsme ani na silnici.“

Ema se dá do smíchu: „Tohle nemůžeme přežít.“

„Jenom toč volantem a mačkej spojku, když řeknu. Budu ti řadit.“

„Jak poznáš, kdy řadit?“

„Slyším motor. Radši pustím blikáčky a pojedeme pomalu, maximálně na dvojkou.“

„Hele, co to támhle svítí? Není to autoservis?“

„Je. Proč? Myslíš, že mě tam opravěj?“

„Ne. Zastav tam. Něco zkusíme.“

Adam zazvonil a měl štěstí. Automechanika historika s brýlemi pobavila. Dělal po večerech a za drobnou úplatu je byl ochoten odvézt maličkým obstarožním fiatem.

„Emo, jedem, konec trápení, nasedni. V hotelu si vezmu náhradní brýle a vrátím se pro auto.“

„Počkám tu na tebe. Mám tu klaustrofobii, co není klaustrofobie. Nechci do tohohle auta, je malý.“

Adam se nevyptával.

„Tak jo, sed' tu.“ Přibouchl dveře od auta.

Do hodiny ho automechanik přivezl zpátky.

„Tak už mi to povíš?“

„Ten chlap se na mě díval dost divně, že si nechci sednout do jeho auta.“

„No, taky se na tebe dívám dost divně.“

„Ale ty se díváš pořád divně,“ směje se Ema.

„Hlavně že už tím svým divným pohledem něco vidím. Řeknu ti, je to k nezaplacení. Ty šaty ti už uschly. Zase jsem něco prošvihnul. Jsem smolař.“

Ema chvíli mlčí a kouká z okénka.

„Chceš teda říct ten sen?“

„Co ti zůstal na několik let? No, to teda chci.“

„Nevím jistě, jestli to byl sen. Prostě jsem se jednou ráno probudila a měla jsem všechno v takovém kontejneru...“

„Jak všechno?“

„No všechno, co jsem měla v sobě za city.“

„A ty ten kontejner máš pořád s sebou?“

„No, vlastně jo. Občas zmizí, a já ho pak hrozně potřebuju.“

„Bože, to je psycho... Nedá se s tím něco dělat?“

„Ne.“

Zbytek cesty mlčí. Ema dumá, proč to vykládala zrovna jemu.

Jídelna v penzionu je už prázdná.

„Jsi moc unavená?“

„Jsem unavená a hladová.“

„Tak tady máš klíče od mého pokoje. Běž si dát sprchu. Přivezu něco k jídlu. A Emo... prosím tě, ať tě nikdo nevidí. Nebo budou kecy.“

Ema šla k sobě. Osprchovala se a převlékla. Bylo hrozné dusno. Měla dojem, že se Adam musí každou chvíli vrátit. Jel asi do města, je tam pizzerie. Kdyby tak přivezl žampiónovou, tu má nejradši. Odemkla jeho pokoj a natáhla se na postel. Měla hlad, ale bylo jí dobře. Tak dobře, jak už jí dlouho nebylo. Vlastně si nepamatuje, kdy naposledy se cítila takhle spokojená. Adam je lepší než pampe-lišky, než čmeláci, než malé myši v sudu s obilím. Je lepší než sluníčko na podlaze v pokoji. Už aby přijel. S tou žampiónovou pizzou...

„Spíš?“

„Skoro ne.“

„Klidně spi, jestli jsi moc unavená.“

Adam postaví na stůl láhev vína a vedle položí dvě krabice s pizzou. Sedne si k Emě na postel.

„Ve městě je pizzerie. Přivezl jsem šunkovou a žampiónovou.“

Ema se směje: „Doufala jsem, že přivezeš žampiónovou.“

„Tak pojd'. Umírám hlady.“

Nalije víno a podá Emě na postel sklenici a pizzu. Sám si rozloží všechno na podlahu vedle ní. Ema sleze, protože nemá kam postavit sklenici, a s chutí se pustí do jídla.

„Nějak jsem se bál, že přijedu a budu mít klíče na recepci a že ty budeš spát u sebe v pokoji.“

„Vždyť jsi říkal, ať klidně spím, jestli chci.“

„Jo, ale u mě. Je mi jedno, co děláš, jenom tě chci mít u sebe. Chci, abys u mě spala a jedla a sprchovala se, ničila mi auto... Já se z tebe snad zblázním...“

„Být blázen není zase tak hrozný... Teda když má člověk vedle sebe někoho, jako jsi ty. Teda tebe, myslím.“

„Napadlo tě, že bychom se mohli znát z minulých životů?“

„Napadlo, ty na to věříš?“

„Moc ne. Ale mám pocit, že věřím na tebe.“

Ema sjede pohledem na jeho ruce. Už se mu nedívá do očí: „Já nejsem žádnéj bůh. A jsou se mnou problémy.“

„Jsou. Ani nevíš jaké. A nemáš v šatníku už žádný kratší šaty, vid’?“

„Vždyť je teplo, tak co?“

„Jsou s tebou fakt problémy... Přál bych si, abys tady dneska spala.“

Ema nic neříká, jen stále hypnotizuje jeho prsty.

„Spi tady, prosím. Klidně zůstanu na gauči. Spi tady, chceš?“

„Ráno bude volat Petr. Nejde to... Tak jo. Ale musím jít brzy ráno k sobě do pokoje.“

Koukla se na něj a viděla v jeho tváři něco jako úlevu nebo štěstí. Nevěděla přesně, co to je, ale bylo to tam a přinášelo to s sebou pocity blaha i pro ni. Najednou si byla jistá, že poznala lásku. Už o tom nebylo pochyb.

„Chceš už jít spát, co? Dneska to byl náročný řídicí den.“

Adam se vrátil ze sprchy. Ema stála opřena rukama o parapet a koukala z okna. Pršelo.

„Ty nespíš? Myslel jsem, že jsi unavená.“

Položil jí zezadu ruce na ramena.

„Bože, proč nosíš tak hrozně krátký šaty?“

EMA přitiskla tvář na ruku položenou na svém rameni.

„Neotáčej se,“ šeptal a líbal jí do vlasů. „Neotáčej se, prosím...“

Jednou rukou ji držel pevně za rameno, dlaní druhé přejel odshora dolů po zádech. Rozepnul jí zip na šatech.

„Máš nádherný záda. Takovýhle záda mají moje milenky ve snech. Kdo mi tě poslal...?“

Leželi na podlaze.

EMA řekne: „Adame, stalo se něco výjimečného...“

„Mám pocit, že se stalo něco tak běžného, jako je exploze vody v čajníku. Tohle jsem vážně neměl v úmyslu... Ale povedlo se to. Tušil jsem, že jsi pro mě a já pro tebe... Stejně za všechno můžeš ty.“ Hladil ji po tváři. „Proboha, proč nenosíš kalhotky? To jsem u tebe fakt nečekal. Taková stydlivka. A bez kalhotek. Málem to všechno skončilo dřív, než to začalo...“

Smějí se a objímají.

Adam zaklepe na dveře jejího pokoje. Postel s nepoužitým bílým povlečením je rozestlaná a ona má na sobě nový hotelový župan. Mokrýma nohama dělá šlápoty na vypulírovaném hotelovém koberci. Neosobní čistá koupelna je otevřená. EMA se asi sprchovala. Adam za sebou rychle zavře. Uvelebí se v křesle.

„Pojď ke mně, Emo. Chci se tě na něco zeptat.“

„Copak?“ Vidí jeho vážnost, ale nějak nemá z ničeho strach. „Špatné zprávy?“

„Chtěla bys se mnou zůstat?“

„To proto, že se ti vyplavily endorfiny? Kvůli jednomu orgasmu?“

„Ne. Kvůli tobě. Nevím, jak ti to mám říct. Poslouchej mě. Věděl jsem už včera, že ti to chci nabídnout, když jsme jeli tím autem. Jaks mi říkala o těch emocích. Najednou jsem věděl, že se můžeš stát smyslem mého života. Zní to blbě, stát se smyslem něčího života, já vím... Chci tě mít prostě u sebe a pomáhat ti. Mám sílu tě chápat. A nabízím ti to. Chceš?“

Najednou bylo všechno pryč. Mávnutím proutku se rozhodla vymizívat svojí jistotu, kterou do té chvíle představoval Petr se svým životem, vlastně i s jejím, a vyměnit ji za něco blyštivého. Za naději. Ema sice ještě nevěřila tomu, co dělá, ale už to dělala. Už to žila a dívala se přitom na Adamovu tvář, na jeho ruce obrácené při nervózní gestikulaci dlaněmi směrem k ní.

„Jenomže co...?“

„Eva to zvládne, ona je bagr. Zvládne všechno. Chci jim být nablízku... To se vyřeší. Všechno se vyřeší. Jenom tě chci mít u sebe. Spolu to zvládneme. Chceš?“

„Chci.“ Objala ho.

„Jsi šťastná? Co by sis ještě přála?“

„Takhle šťastná jsem nebyla už... Vlastně si nepamatuju, že bych byla někdy takhle šťastná. Přeju si jenom tebe, jinak nic...“

Adam nastoupí do auta na druhé straně ulice.

„Bože, mám dost,“ řekne řidiči.

„Vždycky, když se něco děje, říkáš ‚bože‘. Ale šlo to dobře, ne?“

„Jo, vyšetřování bylo krátký.“

Adam se otočí na zadní sedadlo. Hrábne po deskách s nápisem „Respektujeme Vaše přání“. Jsou v nich reklamní letáky na cestovní kancelář.

„Co hledáš?“

„Už jsi skartoval její složku?“

„Proč se ptáš?“

Adam neodpoví.

„Peníze ti odešly ráno. Zítra je máš na účtě.“